

Stenlamper, som man endnu træffer i Brug som Bjergværks- eller Kapellamper, kendes baade fra den romerske og forhistoriske Tid, ligesom hos mange nulevende arktiske Folk; andre Eksempler hentes fra Skrabere, Knive, Agerbrugsredskaber (Segl, Gravestok, Plov, Aag), Fiskeredskaber (Netsænkere, Lyster), Klædningsstykker, Legetøj o. s. v.; ogsaa forskellige Elementer fra den aandelige Kultur, som Masker og visse ornamentale Træk, har deres Rod i ældgammel Tid. Alt i alt maa man forbavses over den Kontinuitet i Udviklingen, som man finder her og som man hidtil ikke rigtig har haft Øjet aabent for. I et Land som vort eget, som i langt højere Grad end Schweiz har været udsat for fremmede Kulturstrømmes nivellerende Indflydelse, vilde en saadan Undersøgelse dog næppe give et helt saa tilfredsstillende Resultat.

Cand. mag. *Therkel Mathiasen.*

**O. Olufsen: Hos Ørkenens Sønner. Olufsens Sahara-Ekspe-
dition 1922—23. (8° 211 S. m. talr. Illustr. og 1 Kort).
H. Hagerup. Kbhvn. 1924.**

Man kunde være berettiget til at tro, at Professor Olufsen, efter den betydelige Indsats, han har gjort i dansk geografisk Forskning, nu omsider kunde have følt sig fristet til at hvile paa sine Laurbær, men nej! 26 Aar efter sin første Expeditions Begyndelse drager han ud paa sin Sahara-Expedition 1922—23, maaske den betydeligste og mest interessante af alle hans Rejser.

Den populære Skildring af Expeditionen, som er udkommet, og som han har givet Titlen „Hos Ørkenens Sønner“, giver en meget livlig Skildring af Expeditionens Forløb. Ruten er næsten for bekendt, til at vi behøver at referere den. Den er bleven fulgt nøjagtig efter den Plan, Olufsen har offentliggjort her i Tidsskriftet: Fra Touggourt, Jernbanens sydligste Punkt, over Ouargla og In Salah til Tamanrasset i Hoggar, derfra tilbage over Abalessa og Aoulef til Beni Ounif ved den marokkanske Grænse. Man bliver næsten ked af, at Olufsen vender om i Tamanrasset. Man kunde have ønsket, at han havde fortsat til Timbuktu, han var jo dog næsten halvvejs.

Expeditionens Hovedopgave var vel nok Studiet af Tuaregernes Liv, efter at de nu er pacificerede af Franskmændene, og Bogen giver et udmærket Indblik heri. Man fristes næsten til at beklage, saa tamme, Tuaregerne er blevne, men et interessant Folkefærd er de dog endnu.

Bogen er spækket med udmærkede Illustrationer, der næsten allesammen skyldes Fotografier tagne af Forfatteren selv.

N. C. Kragballe, Læge.